

Anders-Lennarts KAMERA

Han hade fått Korgen! Av självaste Miss Voviolon, en mycket prätig hyperblå 1000dagarsSlända. Ock korgen var full MED fortfarande väldoftande, torkade vallmoblommor i alla regnbågens färger utom neongrön. Dessa hade hon själv odlat precis utanför Entréernas Grotta. Han, en helt VANLIG ostronknäckarbagge, hade fått korgen bara för att han stoppat henne då hon tänkte flyga iväg precis när en gammal garvad tornsvala sakta segelflög ovanför grottöppningen i väntan på ett riktigt skrovsmål. Han hade nämligen upptäckt Vovilon en gång för många kvartal sedan, när han bara var en liten svalunge. Den gången hade han inte riktigt orkat flyga hela vägen till Sverige. Då hade han landat vid sidan av en vulkankrater. När han satt där ock putsade vingarna medan han pustade ut hade hans intuition börjat påverka honom. Den försökte övertyga honom om att under hans små kråkfötter fanns världens största svalskafferi av allehanda saftiga, mumsiga ock helt färska insekter. Efter några små tag hade den lyckats övertyga honom. Ock han hade börjat göra en research, som dom så gemytligt säger i reklambranschen. Han hade aldrig berättat för någon vad han fann den dagen. Han hade det, som han brukade kalla det, till sitt privata provianteringsställe vid oförutsedda ock akuta hungerattacker. Dessa brukade konstigt nog komma till honom väldigt ofta i just dessa trakter. Denna händelse, denna korg ock detta foto, som hon lyckades övertala honom att vara med på ock sedan hade gett till honom, skulle han, till sina vänners stora frustration, tjata väldigt mycket om när han gammal, lycklig ock senil satt i sin by på en kaffebönestol. Han skulle stolt visa fotot med sig själv, korgen ock Miss Vovilon på. Ock han, Anders-Lennart, skulle varje gång hålla mera curry på sin berättelse, så att det till slut lät som om han var självaste Zeus ock hon var Io...

slut, SLUTARE, slutast...

created by

